

סימן כו

הדלקת נרות וברכת "שהחיינו"

בערב שבועות מבעוד יום

ערב חג השבועות תשע"א

זמנו של החג. לכן אין עניין, ואדרבה, אסור להקדים את קבלת כניסת החג על חשבון מצוות הספירה שלפניו. מקור דברי המג"א הוא בספר 'משאת בנימין' המובא ב'שיירי כנה"ג' (או"ח סי' תצ"ד, חידושי דינים בסוף או"ח, אות ד') שכתב: "מצאתי כתוב בשם מורי מהר"ש השני, בליל ראשון של חג השבועות ממתניין עם הקידוש עד הלילה ממש, שאם יקדש קודם הלילה יחסר מעט מיום מ"ט לספירה וכתב 'שבע שבתות תמימות'".

דברי ה'משאת בנימין' מהווים מקור מפורש לדברי המג"א, אך לא נזכר בהם תוספת דינו של הט"ז לגבי התפילה. וכן משמע מסתימת דברי השל"ה (ריש שבועות): "וקבלתי ממורי הגאון מהר"ש ז"ל מלובלין שקיבל איש מפי איש מפי הגאון רבינו יעקב פולק ז"ל שלא לעשות קידוש ולאכול בליל ראשון של חג שבועות עד צה"כ, והטעם מפני שבספירה כתוב שבע שבתות תמימות תהיינה ואם כן כשמקדש בעוד יום מחסר אותו המקצת ממ"ט ימי הספירה שהרי חג שבועות הוא לאחר ספירה וכשיש הספירה אינו שבועות וכשמקדש אם כן מקבל על עצמו החג ומחסר אותו המקצת מימי הספירה ונמצא

שאלה:

בספירת העומר נאמר "שבע שבתות תמימות" ומשום כך אין מקדימים את קבלת חג השבועות, כדי שלא לפגוע בתמימות ימי הספירה שלפניו. נשאלה השאלה: מתי הוא זמן הדלקת נרות של יו"ט של שבועות לנשים הנוהגות לברך "שהחיינו" על נרות יו"ט: האם מבעוד יום כבכל יום טוב (פרט ליו"ט שחל במוצ"ש ויו"ט שני), או שמא לאחר צאת הכוכבים משום ה"תמימות"?

תשובה:

א. מקור דין "תמימות"

כתב המג"א (או"ח סי' תצ"ד בפתחה): "בליל שבועות אין מקדשין על הכוס עד צה"כ, דכתיב: 'תמימות תהיינה'". ובט"ז (שם בפתחה) הוסיף שאף "מאחרין להתחיל ערבית בכניסת שבועות כדי שיהיו ימי הספירה תמימות". וכן פסק המ"ב (שם ס"ק א').

הסבר הדברים הוא – שחג השבועות שונה משאר החגים, בכך שלא נקבע לו תאריך קבוע, אלא זמנו הוא לאחר מלאת שבעה שבועות מיום הקרבת העומר. משום כך, כל זמן שלא שלמו ימי הספירה, טרם הגיע

מותר יהיה לקדש מבעוד יום, וכל הדיון לגבי הדלקת נרות מבעוד יום אינו שייך לגביהן!
אך לפי מה שהסברנו לעיל, שדין "תמימות" נובע מתלות חג השבועות בהשלמת ימי הספירה ולא בתאריך קבוע, אם כן כל זמן שלא השלימו הגברים את מצוות הספירה, עדיין לא חל התאריך של חג השבועות, שהרי לא ייתכן שהחג יחול בזמן שונה אצל גברים ואצל נשים, וממילא גם להן אין לקדש מבעוד יום.

**ג. האם יש תוספת יו"ט
בחג השבועות**

לכאורה אם התורה הקפידה שהחג יכנס רק בצה"כ מדין "תמימות", א"כ ברור שבחג זה אין דין תוספת יו"ט.
ואכן כך סבר הנצי"ב בפירושו לתורה (ויקרא כ"ג כ"א). אמנם הנצי"ב אינו דורש זאת מהמילה "תמימות", אלא מהפסוק (שם) "וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם", וכתב שם הנצי"ב: "כבר ביארנו דעצם בא לדייק או יום ולא לילה, או במקום שא"א לפרש כן ע"כ בא לדייק למעוטי תוספת, וכן בזה המקרא א"א לפרש ולא לילה, שהרי חג של עצרת קדוש מבערב כמו כל מועדי ה', אלא בא ללמדנו שלא לעשות מקרא קודש אלא בלילה ולא מבעוד יום, ומכאן נהגו ישראל שלא להתפלל בעצרת מבעוד יום".
מדברי הנצי"ב עולה בבירור, שהסיבה שאין מקדימים את חג השבועות מבעוד יום, איננה מחשש לפגיעה במצוות הספירה, אלא הוא דין שיסודו בהגדרת חג השבועות, וכפי שכתבנו לעיל. הנצי"ב אף

שאינן תמימות".

חידושו של הט"ז לגבי איסור הקדמת התפילה אינו מובן מאליו, שהרי ניתן לדמות זאת להקדמת תפילת ערבית של מוצ"ש, שלגביה נאמר בברכות (דף כ"ז ע"ב) שר' אושעיא התפלל ערבית של מוצ"ש בשבת אף שעשה זאת בזמן שאסור עדיין בעשיית מלאכה, הרי שהקדמת ערבית אינה הכרזה על יום חדש, אלא קיום מצווה בפני עצמה, ואם כן ה"ה להקדמת ערבית בליל שבועות, שאינה צריכה לפגוע בתמימותם של ימי בספירה! ולכן לכאורה דברי הט"ז אינם מוכרחים, וייתכן שרק בקידוש יש להקפיד על כך!

וכן כתב היעב"ץ בסידורו: "יש אומרים שמאחרין להתפלל עד שחשכה. והוא דקדוק קלוש מחודש מהאחרונים. ומי שמקדים להתפלל בשיעור שמוסיפין מחול על הקודש (כמו שכתבתי בחלון ד' ד'שער האיתון' וכך צריך לפרוש ממלאכה על כל פנים) הרי זה זריז ונשכר בקיום מצוה, ומתקיים זה וזה בידו, כי מכל מקום בעוד שמתפללין כבר הוא לילה ועיקר הקפידא למאן דחש לה הוא שלא לאכול קודם הלילה". רואים מדבריו שהקפיד על קידוש ולא הקפיד על תפילה.

ב. חיוב נשים ב"תמימות"

לכאורה ניתן היה לחלק ולומר, שמכיוון שדין "תמימות" בא למנוע פגיעה בשלמות קיום מצוות ספירת העומר - אם כן, נשים הפטורות מספירת העומר (בשל היותה מצוות עשה שהזמן גרמא) לא יחול עליהן דין "תמימות", ואם כן, לנשים

מבעו"י משום תוספת שבת). דמכיוון די ש הסוברים דתוספת יו"ט הווי מדאורייתא (עפ"י יומא דף פ"א ע"ב) לכן העדיף את דין התוספת על פני דין ה"תמימות" שלא נזכר בגמ' ובראשונים וחשש לו רק לעניין קידוש.

שיטת הנצי"ב, שאין דין תוספת יו"ט בחג השבועות, בנויה על הסברה שהקדמת החג סותרת את תמימותם של ימי הספירה. אמנם יש מן האחרונים שהסבירו שאין כאן סתירה, משום שתוספת יו"ט אין משמעותה הקדמת החג, אלא רק פרישה מוקדמת מעשיית מלאכה משום "ועשו סייג לתורה". ראה לכך יש להביא מן המדרש המובא ברש"י עה"פ "ויכל אלוקים ביום השביעי" (בראשית ב' א'): "ר' שמעון אומר: בשר ודם שאינו יודע עתיו ורגעיו צריך להוסיף מחול על הקודש, הקב"ה שיודע עתיו ורגעיו נכנס בו כחוט השערה, ונראה כאלו כלה בו ביום". וכן כתב הגר"א נבנצאל שליט"א ב'ביצחק יקרא' (סימן תצ"ד ס"ק א' ד"ה ומאחרין): "זמן התוספת ליו"ט אינו הופך להיות כיו"ט עצמו, אלא רק שיש לנהוג בזמן התוספת באיסורים כביו"ט, ולכן צריך לנהוג תוספת יו"ט גם בחג השבועות ואין זה גורע מהתמימות".

[ובשו"ת להורות נתן (ח"ז סי' ל"א) הוכיח זאת מתוס' בכתובות (דף מ"ז ע"א ד"ה דמסר) דתוספת יו"ט דאוריתא זהו רק לעניין מלאכה. וכתב שלפיכך מותר לשאת אשה לאחר שקיבל שבת מבעו"י, כי הדין שאין מערבין שמחה בשמחה לא חל עד הלילה, שאז מתחיל עיצומו של יום השבת].

מעדיף שלא לבסס את הדין על המילה "תמימות", ובכך הוא מיישב את הקושיה – מדוע רק את תפילת ערבית של ליל שבועות לא מתפללים לפני צה"כ, ואילו בשאר ימי הספירה לא חששו לכך ומתפללים ערבית (בחור"ל) מבעו"י, והרי לכאורה הקדמת ערבית של היום הבא פוגעת באותה מידה במצוות הספירה של היום הקודם! וכן כתב ושנה דבריו בשו"ת משיב דבר (סי' י"ח).

[הגרי"ב זולטי בספרו 'משנת יעב"ץ' הסכים עם עיקר דינו של הנצי"ב, שאין דין תוספת יו"ט בחג השבועות, אלא שלדבריו דין זה נלמד בכל זאת מהמילה "תמימות"].

אך רבים חלקו על עיקר דינו של הנצי"ב, וכפי שכתב בשו"ת 'התעוררות תשובה' (ח"ב סי' נ"ו) "כי דבר כזה הוה ליה להביא בש"ס ופוסקים, ומדשתקו כולם ולא חלקו ולא הביאו זה הדרשה שמע מינה דליתא. ולא מצינו דרשות וריבויים ומעוטים בקרא בספרי הפוסקים, רק מה שאיתא בגמרא מקובל מפי חכמינו ז"ל".

ואכן הראשונים שסברו שתוספת שבת ויו"ט היא מן התורה, לא סייגו דבריהם לגבי חג השבועות (עיין רא"ש ברכות פ"ד ס"ו; וכן רא"ש יומא פ"ח סי' ח'; וכן ברי"ף יומא ב' ע"ב; והרב המגיד בפרק ה' ה"ד בשם הרמב"ן ועוד). וכן מצינו בסידור היעב"ץ שהקפיד שיקבלו את חג השבועות מבעו"י משום תוספת יו"ט, ולכן כתב שעדיף להתפלל ערבית מבעו"י, ורק לגבי קידוש כתב לחוש לדעת הפוסקים ולעשותו רק לאחר צה"כ (מכיוון שאף בכל שבת אין חובה להקדים קידוש

במג"א סק"ח, אם כן הפה הקדוש שאמר 'תמימות תהיינה' הוא עצמו צוה להוסיף מחול על הקודש, א"כ קיים בזה מצות 'תמימות' עד קבלת יו"ט, ומיד שקיבל עליו יו"ט חלף ועבר אותו היום וכבר התחיל יום אחר, ונתקיים בזה 'תמימות' כי אותו יום אחרון איננו כמו שאר ימי הספירה אלא יומו מגיע עד קבלת יו"ט".

לדעת ה'התעוררות תשובה' - הסיבה שהקפידו שלא להקדים תפילת ערבית לפני צה"כ, נובעת מכך שאם הציבור קוראים ק"ש קודם זמנה (קודם צה"כ), חובה על כל יחיד ויחיד לחזור ולקרוא ק"ש לאחר מכן, וקיים חשש שמא ישכח היחיד לקוראה. אמנם בכל שאר ימות השנה לא חששו לזה, שהרי בלאו הכי אדם קורא ק"ש על מיטתו, ואם ישכח - ייצא בקריאה זו ידי חובתו (עפ"י רש"י ברכות דף ב ע"א ד"ה עד סוף אשמורה), אך בליל שבועות, מכיוון שנהגו להישאר ערים כל הלילה, חוזר החשש שמא ישכח לקרוא ק"ש.

ד. ברכת "שהחיינו" בהדלקת הנרות

עפ"י האמור לעיל, מנהגן של הנשים לברך "שהחיינו" בהדלקת הנרות של חג השבועות, יהיה תלוי בערב חג השבועות במחלוקת האחרונים הנ"ל. לשיטת הנצי"ב וסיעתו, שאין דין תוספת יו"ט בחג השבועות כלל, א"כ כשם שאין לעשות קידוש מבעו"י ה"ה שאין לברך "שהחיינו" מבעו"י, שהרי ברכת "שהחיינו" היא על עיצומו של היום, ובחג השבועות קדושת היום חלה רק לאחר צאת הכוכבים.

לפי שיטה זו, דין "תמימות" קשור למהות היום, ולכן הקדמת הקידוש (ולשיטת הט"ז אף הקדמת ערבית) סותרת דין זה. מאידך, הפרישה המוקדמת מעשיית מלאכה אינה סותרת כלל את דין "תמימות".

אמנם יש מן האחרונים שישבו את הסתירה בין דין תוספת יו"ט לדין "תמימות" באופן הפוך - שמכיוון שקבלת תוספת יו"ט (למ"ד שהיא מדאורייתא) משמעותה היא הקדמת עיצומו של יום, נמצא שדין "תמימות" מסתיים מייד עם קבלת תוספת יו"ט, והרי זה כאילו כתבה התורה בפירוש שצריך לספור ספירת העומר ממחרת השבת עד לקבלת תוספת יו"ט של היום החמישים!

דברים דומים כתב הט"ז (בסי' תרס"ח) לגבי מי שקיבל על עצמו יו"ט של שמיני עצרת מבעו"י, שאסור לו לברך "לישב בסוכה", מפני שאצלו כבר בטלה חובת הסוכה: "דודאי מי שמוסיף מחול על הקודש הוא עשה עפ"י ציווי תורתנו, וכבר הלך וחלף ממנו חובת היום מה שהיה עליו קודם זה והוה כמו לילה ממש... דהפה הקדוש יתעלה ב"ה שצוה עליו מצות סוכה ביום ההוא הוא הפה הקדוש שהתיר לו אחר שקבל עליו שמיני עצרת". וכתב על כך בשו"ת 'התעוררות תשובה' (ח"ב סי' נ"ו): "א"כ הוא הדין בשבועות נמי כיון שתוספת יו"ט דאורייתא, כדילפינן מפסוק 'תשבתו שבתכם' או משאר דחז"ל יעויין סי' תרס"ח ובטו"ז שם, א"כ אין חילוק בין שבועות לשאר ימים טובים לפי"מ דפסקינן בסי' רס"א דתוס' שבת דאורייתא וה"ה יו"ט ועיי"ש

סמוך לשקיעה, ורק המקדים בעוד היום גדול הוי בעיה, כמובא בסי' רס"ג ס"ד עיי"ש) ולא לברך "שהחיינו" בהדלקה. אך הנהגה זו עלולה ליצור בלבול אצל חלק מן הנשים, ועלולות הן לשכוח את ברכת "שהחיינו" גם ביו"ט אחר.

אפשרות נוספת היא להמתין עם הדלקת הנרות עד לאחר צאת הכוכבים, ואז לברך "שהחיינו" על ההדלקה. אך גם הנהגה זו עלולה ליצור בלבול בקרב הנשים, וקיים חשש שגם ביו"ט אחר תבואנה להדליק לאחר צאת הכוכבים, ותפסדנה את מצוות תוספת יו"ט. ובתשובה אחרת הוכחנו, שביו"ט ראשון צריך להקפיד להדליק מבעו"י, כחידושה של אשת ה'פרישה'.

ואכן בסידור היעב"ץ כתב שיש לקבל תוספת יו"ט גם בחג השבועות, ובשורת 'שאלת יעב"ץ' (סי' ק"ז) כתב שאין חשש ברכה לבטלה בברכת "שהחיינו" בהדלקת הנרות מבעו"י ולא חילק בין חג השבועות לשאר ימים טובים. ומדוע לא חשש לברכה לבטלה אם תברך "שהחיינו" מבעוד יום בחג השבועות?

ונראה שהסיבה שלא מנסים לצאת ידי חובת כל הדעות על פי הפתרונות שהבאנו לעיל, היא מפני שבכל אחת מהן ישנן חסרונות נוספים:

א. בתשובה שכתבנו לעניין הדלקת נרות יו"ט ביארנו שהמנהג להדליק נרות דווקא מבעוד יום גם ביו"ט נועד כדי למנוע מהנשים מלשכוח לקבל על עצמן תוספת יו"ט. (בזמנם שהנשים לא היו רגילות ללכת לביהכ"ס היה נצרך לעשות מעשה שיבהיר זאת, ולכן הנהיגו שהנשים תקבלנה בהדלקתן, וע"י כך לא תיכשלנה

ואף לשיטות הסוברות שיש דין תוספת יו"ט, אך משמעותו היא רק פרישה מעשיית מלאכה, ועיצומו של יום (ומצוות השמחה התלויה בו) עדיין לא חל עד צאת הכוכבים - גם כן אין לברך "שהחיינו... לזמן הזה" עד לאחר צאת הכוכבים.

ואכן כך כתב בספר פסקי תשובות (סי' תצ"ד אות ב') בשם לוח א"י להגרי"מ טיקוצינסקי זצ"ל (מובא שם במקור 4 בשם הגרש"ז זלאטניק זצ"ל), אך עיינתי בלוח א"י של שנה זו (תשע"א) ושל השנים שעברו ולא מצאתי דין זה. כשהתקשרתי בטלפון למו"ל של לוח א"י הרב ניסן אהרן טוקצינסקי שליט"א (בנו של הגרי"מ זצ"ל), ושאלתי על כך, התפלא שמביאים כך משמו, ולא זכר דבר מהעניין. וכששאלתי כיצד אימו הרבנית (אשת הגרי"מ) היתה נוהגת, ענה לי בוודאות שהיתה מדליקה נרות יו"ט מבעו"י גם בחג השבועות כבכל יו"ט.

וחזרתי ושאלתי את בעל ה'פסקי תשובות' (הרה"ג שמחה ב"צ רבינוביץ' שליט"א) מניין לו מקור זה, והשיב לי שאכן בשנים עברו (למעלה מעשר שנים) הדבר היה מודפס בלוחות, ובלוחות השנים האחרונות הדבר הושמט (ואף כשנדפס - נדפס באותיות קטנות כשהמנהג הרווח הודפס באותיות גדולות).

לפי"ז המנהג הטוב ביותר לכאורה, שבו יוצאים ידי חובה לפי כל הדעות, הוא להדליק נרות יו"ט של שבועות מבעו"י, ולכוון לקבל תוספת יו"ט כדי לצאת ידי חובה גם לפי הדעות שאכן קיימת חובת תוספת יו"ט (ואף לדעה שאין תוספת יו"ט, אין בעיה להקדים את הדלקת הנרות

שתתאים לכל החגים, ולא תגרום בלבול ושכחה, עדיף להורות לנשים הנוהגות לברך "שהחיינו" בכל הדלקת נרות של יו"ט להדליק מבעו"י ולברך "שהחיינו" סמוך להדלקה גם בערב חג השבועות, ואין לחשוש בכך לברכה לבטלה (של ברכת "שהחיינו") שהרי מצטרפים בזה כמה צדדים שונים להיתר:

[א]. אף אם נאמר שאין דין תוספת יו"ט בחג השבועות, ייתכן שמותר לאדם להקדים את ברכת "שהחיינו" מבעוד יום, אע"פ שטרם נכנס החג, שהרי החג כבר מממש ובא.

ראיה לכך ניתן להביא משיטת הרמב"ם הסובר שדין 'תוספת שבת' קיים רק ביוה"כ ולא בכל שבת, ואעפ"כ פסק בהלכות תפילה (פ"ג ה"ז): "ויש לו להתפלל תפלת ערבית של לילי שבת בערב שבת קודם שתשקע השמש... לפי שתפילת ערבית רשות אין מדקדקין בזמנה". ואף לגבי הקדמת הקידוש פסק הרמב"ם בהלכות שבת (פכ"ט הי"א): "יש לו לאדם לקדש על הכוס ערב שבת מבעוד יום אע"פ שלא נכנסה שבת... שמצוות זכירה לאמרה בין בשעת כניסתו ויציאתו בין קודם לשעה זו במעט". וכשם שלגבי מצוות קידוש של שבת פסק הרמב"ם שאין קפידא אם מקדים מעט זמן לפני השבת, הוא הדין ביו"ט. ומשמע מדבריו, שאם מקדש ביו"ט מבעוד יום רשאי להזכיר בקידוש את ברכת "שהחיינו", כתקנת חז"ל, ואם כן ה"ה לאישה המברכת "שהחיינו" בעת הדלקת הנר, אע"פ שטרם חל היו"ט, יכולה לברך "שהחיינו", ואין בזה חשש לברכה

בעשיית מלאכה לאחר השקיעה). ואם אישה תדליק נרות יו"ט בלא ברכת "שהחיינו" היא עלולה לטעות ולחשוב שאינה מקבלת יו"ט בהדלקה זו, ולכן ראוי לתת תוקף להדלקת הנרות ולברך יחד עימה את ברכת "שהחיינו", שהרי אם מברכת "שהחיינו" אינה יכולה להתנות ולכו"ע קיבלה עליה יו"ט.

ב. מבואר בשו"ע (סי' רס"ג ס"ד) דאין להקדים או לאחר את ההדלקה, דהיינו שצריך להדליק ממש סמוך לשקיעה, וכשמקדימין להדליק מבעו"י - צריך לקבל שבת מייד סמוך להדלקה את השבת (עפ"י תוס' ברכות דף כ"ח ע"א). ומכיוון שהיא מקבלת עליה יו"ט באופן פעיל, ראוי שתברך מייד גם "שהחיינו".

ג. בהדלקת נרות יש ב' סיבות: עונג שבת (נוחות ונעימות ומניעת צער בזמן הסעודה) וכבוד שבת (להדר אותה בנרות מכובדים). כאשר דוחים את הדלקת הנרות לאחר החזרה מבית הכנסת, אמנם אין בכך פגיעה ב'עונג יו"ט', אך משום כבוד יו"ט יש עניין להדליק מבעו"י כדי שכשיבוא לביתו לאחר התפילה ימצא שולחן ערוך ונרות דולקים ומטתו מוצעת לכבוד יו"ט, כפי שצריך לכבד את השבת. (עפ"י הגר"א בביאורו בסי' תקכ"ט ס"א; וכביאור הגר"ז על הרמב"ם הל' שבת פ"ה ופ"ל).

ד. כל מלאכה שאפשר לעשותה מבעו"י עדיף לעשותה לפני החג, ולא לפגוע בקדושת יו"ט (עפ"י 'ביצחק יקרא' סי' רס"ג ס"ה ד"ה גס).

ה. סוף דבר

כדי להורות לציבור הוראה קבועה

לבטלה.

[ב]. למ"ד שיש דין תוספת יו"ט מדאורייתא, יש לומר שהקדמת הדלקת הנר בברכת "שהחיינו" אינה פוגעת בדין "תמימות", די"ל שהשלמת ימי הספירה אינה תלויה בצה"כ אלא בחלות החג, וכמו בשמיני עצרת שמקבל מבעו"י, וכנ"ל בשו"ת 'התעוררות תשובה' עפ"י הט"ז.

[ג]. דין ה"תמימות" לא מוזכר בגמ' ובראשונים, ומאידך דין תוספת יו"ט נפסק להלכה לדעת ראשונים רבים. לכן עדיף לקיים את מצוות תוספת יו"ט בהידור, מאשר לחשוש לקפידה שהיא "דקדוק קלוש מחודש מהאחרונים" (לשון היעב"ץ בסידורו 'בית יעקב', ערב יו"ט, אות ד').
[ד]. יש אומרים שהמנהג לאחר את תפילת ערבית אינו מצד ה"תמימות", אלא מחשש שמא ישכחו לקרוא את ק"ש בזמנה (כי לא רגילים לישון בחג השבועות ולכן לא ישלימו את חובת הקריאה בזמנה בק"ש שעל המיטה), ולכן אין כל בעיה בהקדמת הדלקת הנר.

[ה]. מצד כבוד יו"ט עדיף להדליק מבעו"י שיהיה שולחנו ערוך ונרו דולק בבואו לביתו מבית הכנסת.
[ו]. ראוי למנוע טרחה יתירה ביו"ט, שניתן לעשותה מערב החג.
[ז]. ע"י ההדלקה מבעו"י תפרוש האישה מעשיית מלאכה, וע"י כך תזכה לקיים תוספת יו"ט כדבעי.

ו. מסקנה

ולכן נראה לומר שאישה הנוהגת לברך "שהחיינו" בהדלקת הנרות של יום טוב (כמנהג בנות אשכנז) תנהג כן גם בהדלקת הנרות של חג השבועות. ותדליק את הנרות מבעוד יום כבכל יו"ט, ותברך "להדליק נר של יו"ט" ו"שהחיינו". וכן הסכים עמנו בעל ה'פסקי תשובות' בתור הוראה לציבור. וכן הוא המנהג בא"י (עפ"י לוח א"י לגרי"מ טוקצ'ינסקי וכנ"ל) וכן פסק הגר"מ אליהו זצ"ל (הובא בקיצוש"ע סי' ע"ה ס"ד ב'דרכי הלכה' ס"ק ח').